

Lelki morzsák - 5

(Luther Márton családja körében zenél)

Húsvét után 4. vasárnap

Cantate Domino canticum novum - Énekeljetek az Úrnak új éneket!

„Énekeljetek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld!” – Zsoltár 96,1

Szent Ágostontól maradt ránk az ismert mondás, miszerint: „Aki szeret, az énekel. És aki énekel, az kétszer imádkozik”. Reformátorunk Luther Márton pedig ekképpen vallott a zenéről: „A zene Isten ajándéka, nem emberi dolog. Ugyanis elűzi az ördögöt és megvidámítja az embert. Hallatára az ember elfeledkezik a haragról, erkölcstelenségről, gőgről és minden szenvedélyről. A teológia után a zenét becsülöm a legjobbra. A Szentírásban is azt látjuk, hogy Dávid és Isten többi szent embere is Istenre irányuló gondolataikat versben, rímekben és énekben fejezték ki.”

Luther jól tudta, mit jelent a biztatás: „Énekeljetek az Úrnak új éneket.” Az általa írt énekek kiválóan alkalmasak voltak arra, hogy az evangéliumi hit gyorsan elterjedjen a nép körében. Így lett az „Erős vár mi Istenünk” kezdetű zsoltárfeldolgozása a lutheránusok himnusza szerte a világon. Valóban az ének az egyik leghatásosabb eszköz arra, hogy a lelki igazságokat a szívbe vésse. Gyakran fakadnak fel a bűnbánat és a hit forrásai egy-egy szent ének szavaitól. A szorongatott, a kétségbeesés határán álló hívőnek eszébe jut Isten néhány Igéje vagy egy régen elfelejtett gyermekkori ének és a fájdalom elveszti erejét felette. Élete új jelentőséget nyerve új célkitűzéseket, bátorságot és örömet tud adni.

Mit jelent a kifejezés, hogy „új ének”? Mitől új? Talán attól, hogy addig ismeretlen volt? Korántsem! Inkább arról van szó, hogy megújult szívvel énekeljünk. Olyan lélekkel, melyet átjár az Úrhoz tartozás öröme, a megváltottság felszabadító tudata. Annak a hitből fakadó reménynek a megélése, miszerint „... sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől”. Az emberi életnek vannak periódusai. Nem azok és nem olyanok vagyunk a jelenben, mint voltunk a múltban és valószínűleg nem leszünk azok a jövőben, mint akik vagyunk a jelenben. Az élet szép és gazdag korszakait száraz-szomorúak váltják, melyeket nem lehet egyszerű visszatéréssel újramelegíteni. Ha ugyanazt akarjuk visszaállítani a jelenben, ami volt a múltban csak rontunk a dolgon és nem fejlődünk. De ha valami mélyebbet és igazabbat keresünk és építünk fel, akkor új rétegeit, új örömeit ismerjük fel a hitből fakadó életnek.

Fáj a szívem, amikor különböző rendezvényeken, ünnepeken bejelentik, hogy most hallgassuk meg a Himnuszt. Hallgassuk? Miért nem énekeljük? A magyar mentalitáshoz hozzátartozott, hogy szerettünk énekelni, ahogy gyönyörű evangélikus énekünk soraiban is megfogalmazódik: „Énekeltem búban, örömben...”. Cantate vasárnapja helyezze újra a szívünkbe, a megújult lélek énekét. Nem adatik meg mindenkinek, hogy jó énekhangja legyen, de a zsoltáros szavai nem is a hang minőségére, hanem a szív új vallomására biztatnak. Aki nem tud örömmel énekelni és imádkozni, kérje az Úrtól szíve megújulását. Akinek pedig adott Isten új szívet, az engedje, hogy annak a tartalma megnyilvánuljon, megszólaljon az éneklésben is.

Új szívet adj, Uram, énnekem,
Új szívet adj, én Istenem,
Amely csupán csak teérted ég,
S véled jár szüntelen,
Csak véled szüntelen.

Nyájas, vidám, szelíd, jó szívet,
Mely, Jézusom, te lakhelyed,
Hol egyedül a te hangod szól,
Mely véled van tele,
Csak véled van tele.

Jézus, a te gyógyító kezéd
Mefogta már a szívemet,
S én is tudom, büntelen leszek
Majd nálad odafenn,
A mennyben odafenn.

(Új református énekeskönyv 690. ének)

(Dr. Pöcze István)